

17° Kamer

Het hof van beroep te Gent, zeventiende correctionele kamer, recht doende op verzet tegen een arrest van dit hof en deze kamer van 31 mei 2011, heeft het volgende arrest gewezen in de zaak:

Nr. griffie:
Nr. PG: GC 5991/07
Nr. arrest:

C/1454/11

Not.nr. DE 66.L1.6600/06

Hersefvordering
Vergunningsregister

van:
het openbaar ministerie

4 oktober 2011

tegen:

1. Nr. _____ zonder beroep, geboren te _____
op _____, wonende te _____;

2. Nr. _____ geboren te _____ op _____ wonende te _____ arbeidster.

beklaagden,

verdacht van: te

de eerste en de tweede

door het wanbedrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering rechtstreeks te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat zonder hun bijstand het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het Strafwetboek

A. bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 § 1,1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit.

De strafsanctie voor het in stand houden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 van voormeld decreet, geldt niet voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden.

In casu:

1. op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 juni 2006 tot en met 31 juli 2006 (stuk 8)
door het aanleggen van een betonplaat van 5 meter op 13 meter
2. op niet nader te bepalen data, in de periode van 25 september 2006 tot en met 30 september 2006 (stuk 8)
door het plaatsen van een bovengrondse gastank van 1.000 liter

gelegen in ruimtelijk niet kwetsbaar gebied, meer bepaald in agrarisch gebied volgens het gewestplan d.d. 7 november 1978 (stuk 28).

B. Vanaf niet nader te bepalen datum, in de periode van 1 juni 2006 tot en met 31 juli 2006 (plaatsen betonplaat) tot en met datum der dagvaarding (18 juli 2007)

bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-5° c), 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 § 1-5° c), bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning een grond gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten voor het plaatsen van één of meer verplaatsbare inrichtingen die voor bewoning kunnen worden gebruikt, zoals woonwagens, kampeerwagens, afgedankte voertuigen, tenten.

In casu:

de grond gewoonlijk te gebruiken voor het plaatsen van een caravan.

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

Ligging:

Aard en oppervlakte: bouwland, 15a 90ca

Wijk en nummer van het kadaster

en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als

te op en geboren te
op bedien voornoemd, die de eigendomstitel verkregen

hebben krachtens de akte van aankoop verleden op 21/08/2006, geregistreerd op 05/09/2006.

C. Vanaf niet nader te bepalen datum, in de periode van 25 september 2006 tot en met 30 september 2006 (plaatsen gastank) tot en met datum der dagvaarding (18 juli 2007)

bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 20, 22 en 39 § 1 2., 40 en 46 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (milieuvergunningsdecreet), en de artikelen 1, 43, 71 en 80 en bijlage 1 van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende de vaststelling van het Vlaamse reglement betreffende de milieuvergunning (VLAREM I), verzuimd te hebben de in de milieuvergunning opgelegde bijzondere voorwaarden, de voor de inrichting geldende algemene of per categorie van inrichtingen door de Vlaamse Regering bij toepassing van artikel 20 van het voormeld milieuvergunningsdecreet vastgestelde milieuvoorwaarden alsmede alle andere op de exploitatie van de inrichting van toepassing zijnde wettelijke, decreetale of reglementaire bepalingen, met betrekking tot de bescherming van het leefmilieu, van de oppervlaktewateren en van de externe veiligheid na te leven, namelijk

bij inbreuk op artikel 4.1.1.1. van het besluit van de Vlaamse Regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (VLAREM II), het exploiteren van een in de derde klasse ingedeelde inrichting in strijd met artikel 11.4.1. van het Koninklijk besluit van 28 december 1972 door een gastank te gebruiken voor de bewoning en dit in agrarisch gebied.

Tevens de eerste en de tweede gedagvaard om bij toepassing van artikel 39 § 2 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning door de rechter bij wijze van veiligheidsmaatregel, na de partijen te hebben gehoord, het verbod te horen uitspreken om de inrichting die aan de oorsprong van de inbreuk ligt te exploiteren gedurende een termijn door de rechter te bepalen, minstens tot dat hoger vernoemde Vlaem II vereiste aangaande de inplanting conform de geldende stedenbouwkundige bestemmingsvoorschriften wordt nageleefd onder verbeurte van een dwangsom.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 23 november 2007, 13de kamer, werd op tegenspraak, als volgt beslist:

Op strafrechtelijk gebied:

Verklaart eerste beklaagde en tweede beklaagde schuldig aan de feiten voorwerp van de vermelde tenlasteleggingen;

Gelast voor elk van de beklaagden voor een termijn van drie jaren de gewone OPSCHORTING van de uitspraak van veroordeling;

Legt aan de beklaagden elk een vergoeding op van € 28,84 zoals bedoeld door artikel 77 van het koninklijk besluit van 27 april 2007 houdende tarief in strafzaken;

Veroordeelt de eerste en de tweede beklaagde hoofdelijk tot de aan de zijde van het openbaar ministerie gevallen kosten begroot op € 204,44;

Beveelt de beklaagden op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur tot het herstel in de oorspronkelijke toestand van het onroerend goed gelegen te

binnen een termijn van achttien maanden vanaf het in kracht van gewijsde treden van huldig vonnis, namelijk door afbraak van de wederrechtelijk opgetrokken stacaravan, verwijdering van de geïnstalleerde gastank, verwijderen van de gegoten betonplaat, verwijderen van de afbraakmaterialen en herstel van het terrein conform de omliggende terreinen.

Beveelt dat voor het geval dat de vermelde herstelmaatregelen niet binnen de voormelde termijn werden uitgevoerd het college van burgemeester en schepenen ambtshalve in de uitvoering van de herstelmaatregel zal kunnen voorzien overeenkomstig artikel 153 al. 1 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening;

Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door de beklaagden hoofdelijk een dwangsom zal worden verbeurd van € 100 per dag vertraging in de nakoming dit bevel.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 6 december 2007 door de beide beklaagden tegen alle schikkingen ten hunnen laste;
- 7 december 2007 door het openbaar ministerie tegen alle schikkingen wat de beklaagden voornoemd betreft.

Bij arrest van dit hof en deze kamer van 31 mei 2011, bij verstek gewezen, werd als volgt beslist:

Verklaart de hoger beroepen tegen het vonnis van de correctionele rechtbank van Dendermonde van 23 november 2007 ontvankelijk en er ten gronde over beslissende met eenparige stemmen:

Wijzig het bestreden vonnis als volgt:

Verbeter de telastleggingen A.1 en A.2 als hiervoor nader bepaald onder randnummer 3.

Veroordeelt de eerste beklaagde voor de bewezen telastleggingen A.1, A.2, B en C samen tot een geldboete van € 300, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 1.650,00.

Veroordeelt de tweede beklaagde voor de bewezen telastleggingen A.1, A.2, B en C samen tot een geldboete van € 300, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 1.650,00.

Zegt dat bij gebreke van betaling binnen de wettelijk bepaalde termijn de aan elke beklaagde opgelegde geldboete van € 1.650,00 telkens zal mogen vervangen worden door een vervangende gevangenisstraf van 45 dagen.

Legt de beklaagden en de verplichting op elk een bedrag van € 25,00, verhoogd met 45 opdecimen, aldus telkens gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Beveelt aan de beklaagden en over te gaan tot het herstel van de plaats te

nader vermeld in de oorspronkelijke dagvaarding, in de oorspronkelijke toestand binnen een termijn van één jaar, te rekenen vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden, dit door de afbraak van de wederrechtelijk opgetrokken stacaravan, de verwijdering van de geïnstalleerde gastank, het verwijderen van de gegoten betonplaat en het verwijderen van de afbraakmaterialen en herstel van het terrein conform de omliggende terreinen.

Beveelt dat voor het geval dat de plaats niet aldus in de vorige staat wordt hersteld binnen voormelde termijn de stedenbouwkundig inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen thans is bepaald in artikel 6.1.46 VCRO.

Zegt voor recht dat op vordering van de stedenbouwkundig inspecteur door elke veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 50,00 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden.

Spreekt het verbod uit om de inrichting te die aan de oorsprong van het onder de telastlegging C omschreven milieumisdrijf ligt, te exploiteren gedurende een termijn van één jaar, te rekenen vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal hebben.

Zegt voor recht dat op vordering van het openbaar ministerie door elke veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 25,00 per vastgestelde inbreuk op dit exploitatieverbod.

Veroordeelt de beide beklaagden hoofdelijk tot de kosten in beide aanleggen gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, in het geheel begroot op € 204,44 in eerste aanleg en op € 106,65 in beroep.

(Kosten hoger beroep: afschrift vonnis: 19,95 euro + opstelrecht: 30,00 euro + expeditierecht: 2 x 2,85 euro + dagvaarding 1° en 2° beklagde: 41,00 euro = subtotaleel: 96,95 euro + 10 % op het geheel: 9,70 euro = totaal: 106,65 euro).

Veroordeelt de eerste en de tweede beklagde elk tot betaling van de vaste vergoeding van € 31,28.

Houdt de burgerlijke belangen ambtshalve aan.

Tegen voormeld arrest werd verzet aangetekend door de beide beklagden, bij verzetsakte, betekend en verklaard op 8 juli 2011 aan de heer Procureur-generaal, door plaatsvervanger van gerechtsdeurwaarder met standplaats te

Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 6 september 2011 in het Nederlands, nopens de ontvankelijkheid van het verzet en nopens de gegrondheid van het verzet:

- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van substituut-procureur-generaal,
- de beklaagde meester in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door advocaat met kantoor te
- de beklaagde meester in haar middelen van verdediging, bijgestaan door meester , advocaat met kantoor te

1. Het verzet van de eerste beklaagde tegen het verstekarrest van 31 mei 2011, betekend aan de procureur-generaal bij het hof van beroep te Gent op 8 juli 2011, werd tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld; het is ontvankelijk. Door het ontvankelijk verzet wordt de beslissing van het hof over de strafvordering en de herstellvordering tegen en de beslissing tot het ambtshalve aanhouden van de burgerlijke belangen in het arrest van 31 mei 2011, bij verstek gewezen wat hem betreft, voor niet bestaande gehouden.

Het verzet van de tweede beklaagde tegen het verstekarrest van 31 mei 2011, betekend aan de procureur-generaal bij het hof van beroep te Gent op 8 juli 2011, werd tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld; het is ontvankelijk. Door het ontvankelijk verzet wordt de beslissing van het hof over de strafvordering en de herstellvordering tegen en de beslissing tot het ambtshalve aanhouden van de burgerlijke belangen in het arrest van 31 mei 2011, bij verstek gewezen wat haar betreft, voor niet bestaande gehouden.

De beslissing in het bestreden arrest waarbij het hoger beroep van de beide beklaagden tegen het vonnis van de correctionele rechtbank te Dendermonde van 23 november 2007 ontvankelijk werd verklaard is er niet door bestreden.

2. Het hoger beroep van het openbaar ministerie tegen alle schikkingen wat de beide beklaagden betreft in het vonnis van de correctionele rechtbank te Dendermonde van 23 november 2007 werd tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld; het is ontvankelijk.

3. In fine van de telastlegging A dient waar er staat:
"meer bepaald in agrarisch gebied volgens het gewestplan d.d. 7 november 1978",
dit te worden gelezen als:
"meer bepaald in agrarisch gebied volgens het gewestplan vastgesteld bij koninklijk besluit van 7 november 1978."

De aldus verbeterde telastlegging A heeft in zijn beide onderdelen betrekking op dezelfde feiten als diegene die er in de oorspronkelijke dagvaarding aan ten grondslag liggen.

Telkens hierna sprake is van de telastleggingen A.1 en A.2 betreft het deze telastleggingen zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding en hiervoor verbeterd.

4. De feiten omschreven onder de telastleggingen A.1, A.2, B en C zijn in hoofde van de beklaagden en voor zover bewezen, de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet, daar zij onderling verbonden zijn door eenheid van doel en verwezenlijking, en maken aldus slechts één enkel misdrijf uit waarvan de termijn van verjaring voor het geheel van de feiten, die elk onderling niet gescheiden zijn door een langere termijn dan de verjaringstermijn, slechts begint te lopen vanaf het laatste feit, namelijk vanaf 18 juli 2007. Sedertdien zijn minder dan vijf jaren verlopen. De strafvordering met betrekking tot de onderscheiden telastleggingen is niet vervallen door verjaring.

5.1. Bij *decreet van 27 maart 2009 tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid* (hierna *aanpassings- en aanvullingsdecreet* genoemd) werden onder meer de artikelen 99 en 146 van het *decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening* (hierna *Stedenbouwdecreet 1999* genoemd) gewijzigd (B.S. 15 mei 2009). Krachtens artikel 112 van het *aanpassings- en aanvullingsdecreet* is dit in werking getreden op 1 september 2009.

In uitvoering van artikel 110 van het *aanpassings- en aanvullingsdecreet* werden de diverse wijzigingen aan het *Stedenbouwdecreet 1999* gecoördineerd bij besluit van de Vlaamse regering van 15 mei 2009 houdende *coördinatie van de decreetgeving op de ruimtelijke ordening* (B.S. 20 augustus 2009). Deze coördinatie draagt als opschrift: "*Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening*" (hierna *VCRO* genoemd). Dit gecoördineerde decreet is in werking getreden op 1 september 2009.

Artikel 4.2.1.1°.a VCRO bepaalt:

"Niemand mag zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning:

1° *de hiernavolgende bouwwerken verrichten, met uitzondering van onderhoudswerken:*

a) *het optrekken of plaatsen van een constructie."*

Artikel 4.2.1.5°.c VCRO bepaalt:

"Niemand mag zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning:

5° *een grond gewoonlijk gebruiken; aanleggen of inrichten voor:*

c) *het plaatsen van één of meer verplaatsbare constructies die voor bewoning kunnen worden gebruikt, in het bijzonder woonwagens, kampeerwagens, afgedankte voertuigen en tenten, met uitzondering van het kamperen op een vergund of van vergunning vrijgesteld openluchtrecreatief terrein in de zin van het decreet van 10 juli 2008 betreffende het toeristische logies."*

Inbreuk op de artikelen 4.2.1.1°.a en 4.2.1.5°.c wordt strafbaar gesteld door artikel 6.1.1, eerste lid, 1° VCRO dat bepaalt:

"Met een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en met een geldboete van € 26 tot € 400.000 of met één van deze straffen alleen, wordt de persoon gestraft die: de bij de artikelen 4.2.1 en 4.2.15 bepaalde handelingen hetzij zonder voorafgaande vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, uitvoert, voortzet of in stand houdt."

Artikel 6.1.3 bepaalt: *"Alle bepalingen van het eerste boek van het Strafwetboek, met inbegrip van hoofdstuk VII en van artikel 85, zijn van toepassing op de in artikel 6.1.1 vermelde misdrijven."*

De aan de beide beklaagden te last gelegde feiten omschreven onder de telastleggingen A.1, A.2 en B maken derhalve sedert 1 september 2009 een inbreuk uit op respectievelijk de artikelen 4.2.1.1°.a en 4.2.1.5°.c, strafbaar gesteld door de artikelen 6.1.1, eerste lid, 1° en 6.1.3 VCRO.

5.2. Bij artikel 9 van *het decreet van 21 december 2007 tot aanvulling van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid met een titel XVI "Toezicht, handhaving en veiligheidsmaatregelen"*, ook genoemd Milieuhandhavingsdecreet, hier verder afgekort tot MHD (B.S. 29 februari 2008), werd *het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid* (ook genoemd Decreet Milieubeleid, hier verder afgekort tot DABM) aangevuld met een titel XVI.

Bij artikel 34 MHD werd artikel 39 § 1 van *het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning* (hierna: Milieuvergunningsdecreet) gewijzigd. Het nieuwe artikel 39 Milieuvergunningsdecreet bepaalt:

"Met betrekking tot dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten gebeuren het onderzoek, de vaststellingen en de sanctionering van de milieu-inbreuken en milieumisdrijven volgens de regels bepaald in titel XVI van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid."

Deze bepaling is in werking getreden op 1 mei 2009.

De telastlegging C slaat op de niet naleving van een in Vlaem II voorgeschreven milieuvergunningsvoorwaarde met betrekking tot de verenigbaarheid van de inplantingsplaats van de inrichting met de algemene en aanvullende stedenbouwkundige voorschriften zoals vastgesteld in het goedgekeurde gewestplan of een ruimtelijk uitvoeringsplan of in een ander plan van aanleg. Deze telastlegging slaat dus niet op de niet naleving van emissienormen inzake stof, geur, lawaai en trillingen.

Het onder C te last gelegde feit is dan ook sedert 1 mei 2009 strafbaar krachtens artikel 16.6.1.§1, eerste lid DABM, zoals aangevuld door het MHD van 21 december 2007, dat bepaalt:

"Elke opzettelijke of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid gepleegde schending van de door deze titel gehandhaafde regelgeving is strafbaar met een gevangenisstraf van een maand tot twee jaar en met een geldboete van € 100 tot € 250.000 of met een van die straffen."

5.3. De vaststellingen onder de randnummers 5.1 en 5.2 houden geen heromschrijving van de te last gelegde feiten in, doch betreffen de loutere vaststelling dat, in acht genomen de decreetswijzigingen die zich voordeden tussen het tijdstip van de te last gelegde feiten en het huidig arrest, deze feitelijke gedragingen nog steeds strafbaar zijn gesteld.

6. Door de gegevens van het opsporingsonderzoek en door het nieuw onderzoek op de terechtzitting van het hof zijn de telastleggingen A.1, A.2, B en C in hoofde van de beklaagden ^{en} ook voor het hof naar eis van recht bewezen. Het hof verwijst o.m. expliciet naar de visuele vaststellingen van de verbalisanten en de bij het strafdossier gevoegde foto's. De beide beklaagden betwisten overigens voor het hof deze hun te last gelegde feiten niet. Hun destijds gegeven uitleg dat zij er van uitgingen dat zij geen vergunning nodig hadden voor het aanleggen van de betonplaat, het plaatsen van de bovengrondse gastank en het gewoonlijk gebruiken van de grond voor het plaatsen van een caravan, heft hun

strafrechtelijke aansprakelijkheid niet op. Zij handelden ter zake immers in strijd met wat een normaal zorgvuldige en vooruitziende persoon, geplaatst in dezelfde feitelijke omstandigheden, zou hebben gedaan. Zij kunnen niet ernstig voorhouden dat zij zich niet bewust waren een inbreuk op het Stedenbouwdecreet 1999 en het Milieuvergunningsdecreet te begaan of dat er sprake was van een onoverkomelijke dwaling of noodtoestand. De aanwezigheid van het moreel (of schuld-) bestanddeel, bestaansvoorwaarde opdat van een misdrijf als rechtsgrond voor bestraffing sprake zou kunnen zijn, staat in hoofde van de beide beklaagden vast.

Noch het Stedenbouwdecreet 1999, noch het Milieuvergunningsdecreet vereisen een bijzonder opzet voor de misdrijven aan de beide beklaagden te last gelegd. Wanneer de decreten, zoals te dezen, geen aanduiding nopens het moreel element bevatten, volstaat het bewust en vrijwillig handelen. Dat van dit laatste sprake is, wordt verondersteld bij het plegen van de materiële handeling door de eerste en de tweede beklaagde die als de uiting van hun vrije en bewuste wil moet worden aangezien nu zij het bestaan van een schulduitsluitingsgrond, zoals overmacht of onoverkomelijke dwaling, of van een rechtvaardigingsgrond, zoals noodtoestand, niet enigszins geloofwaardig maken.

7. De beide beklaagden vragen dat hun de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling zou worden verleend.

Het openbaar ministerie liet op de terechtzitting van het hof kennen daartegen geen bezwaar te hebben.

Op deze vraag tot opschorting van de uitspraak van de veroordeling kan naar het oordeel van het hof ingegaan worden. De eerste en de tweede beklaagde verkeren in de wettelijke voorwaarden daartoe. De hen onder de telastleggingen A.1, A.2, B en C te last gelegde feiten zijn bewezen. Zij werden nog niet veroordeeld tot een criminele straf of tot een correctionele hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden en de feiten schijnen niet van die aard te zijn dat ze in hunner hoofde gestraft moeten worden met een hoofdstraf van meer dan vijf jaar correctionele gevangenisstraf of een zwaardere straf. Beide beklaagden hebben hun instemming betuigd met de opschorting van de uitspraak van de veroordeling. Bovendien zullen de openbare orde en de maatschappij voldoende gevrijwaard worden door de hiernavolgende maatregel en anderzijds maken de beide beklaagden het aannemelijk dat de toepassing van een sanctie buiten verhouding zou zijn met de gepleegde feiten. Deze beslissing staat een latere toepassing van een straf, in geval van een nieuwe delinquentie, trouwens niet in de weg.

8. Bij arrest nr. van de Raad van State van 17 december 2008 (B.S. 2 februari 2009) werd het koninklijk besluit van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken vernietigd, zodat de bepalingen van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door de artikelen 1 en 2 van het koninklijk besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, van toepassing blijven. Krachtens artikel 91, 2° lid van dit koninklijk besluit bedraagt de vaste vergoeding, tot betaling waarvan elke beklaagde dient te worden veroordeeld, thans na indexatie € 31,28 (toepassing van artikel 148 van het koninklijk besluit van 28 december 1950, indexatie conform de inhoud van de ministeriële omzendbrief nummer 131bis (B.S. 16 februari 2011)).

9.1. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vordert in de bijlage aan zijn brief van 23 februari 2007 (zie onderkapt 1, stuk 26 tot en met 29, van het strafdossier) het herstel van de plaats in haar oorspronkelijke toestand, wat impliceert:

- afbraak van de wederrechtelijk opgetrokken stacaravan;
- verwijdering van de geïnstalleerde gastank;
- verwijderen van de gegoten betonplaat;
- verwijderen van de afbraakmaterialen en herstel van het terrein conform de omliggende terreinen.

De vordering is gesteund op artikel 149 § 1 Stedenbouwdecreet 1999, thans artikel 6.1.41 VCRO.

9.2. Vooraleer de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur bij het parket werd ingeleid, verleende de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, thans de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid, op 12 februari 2007 een eensluidend advies en verklaarde hij zich akkoord met de aard van de door de stedenbouwkundig inspecteur gevorderde herstelmaatregel (zie onderkapt 1, stuk 30 en 31 van het strafdossier).

9.3. Artikel 6.1.41.§1, eerste lid VCRO bepaalt: *"Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen (...)"*.

Deze bepaling moet worden gelezen in de context van artikel 159 van de Grondwet, krachtens hetwelk het hof geen gevolg mag geven aan de bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. Het hof dient de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwendings berust. Meer bepaald dient het hof na te gaan of de beslissing van het bevoegde bestuur om het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Wanneer vastgesteld wordt dat de vordering van de overheid steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, moet het hof deze vordering zonder gevolg laten. Het behoort het hof evenwel niet de opportuniteit van de gevorderde maatregel te beoordelen.

In acht genomen de motieven aangehaald in de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, is het hof van oordeel dat de vordering niet steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is. Zij staat in verhouding tot de ernst van de overtreding. Verder wordt door de motivering van de herstellvordering door de herstellvorderende overheid aangetoond dat door het opleggen van een andere herstelmaatregel dan het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand de plaatselijke ordening kennelijk op onevenredige wijze zou worden geschaad. Het hof ziet dan ook geen redenen om de vordering tot herstel zonder gevolg te laten.

De plaats is nog niet in de vorige toestand hersteld en er is evenmin een regularisatie overeenkomstig een hiertoe verleende vergunning. Het door de herstellvorderende overheid gevorderd herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand is nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van de misdrijven omschreven in de telastleggingen A.1, A.2 en B een einde te stellen.

Het voordeel voor de goede ordening van de ruimte door het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand weegt op tegen de last die er voor de overtreders uit voortvloeit. Het bestuur heeft uit de correct beoordeelde feitelijke situatie de naar recht en redelijkheid verantwoorde conclusie getrokken. De vordering is niet kennelijk onredelijk.

Kortom, tot de herstellenvordering, gesteund op de misdrijven omschreven onder de telastleggingen A.1, A.2 en B, werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat deze vordering werd genomen met machtsafwendings, machtsoverschrijding of miskenning van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet.

9.4. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vordert in zijn voornoemde brief van 23 februari 2007 met bijlage de niet nakoming van het bevel tot herstel in de oorspronkelijke toestand te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom van € 100 per dag vertraging. Het openbaar ministerie heeft wat hem betreft voor het hof geen zodanige vordering gesteld.

Gelet op het lange talmen van de beide beklagden om tot het herstel over te gaan, wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklagden om hiertoe zelf over te gaan.

De lange tijd sinds dewelke de beklagden al konden overgaan tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand en de, in acht genomen de aard van de wederrechtelijke constructies, ruime termijn welke hen thans hiertoe nog wordt verleend, brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van artikel 1385bis, laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelden pas de dwangsom zullen kunnen verbeuren.

10. In de oorspronkelijke dagvaarding voor de eerste rechter wordt door het openbaar ministerie gevorderd om bij toepassing van artikel 39 § 2 van het Milieuvergunningsdecreet, thans artikel 16.6.5. DABM, bij wijze van veiligheidsmaatregel een exploitatieverbod op te leggen onder verbeurte van een dwangsom.

De eerste rechter heeft over deze vordering geen uitspraak gedaan.

Het blijkt niet dat inmiddels een einde werd gesteld aan de niet naleving van de in Vlare II voorgeschreven milieuvergunningsvoorwaarde met betrekking tot de verenigbaarheid van de inplantingsplaats van de inrichting met de algemene en aanvullende stedenbouwkundige voorschriften zoals vastgesteld in het goedgekeurde gewestplan of een ruimtelijk uitvoeringsplan of in een ander plan van aanleg. Het verbod om de inrichting te exploiteren dient te worden opgelegd en dit gedurende een termijn van één jaar.

Het openbaar ministerie vorderde in de oorspronkelijke dagvaarding de niet-nakoming van deze veiligheidsmaatregel, bestaande uit een exploitatieverbod, te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

De beide beklagden hebben al voldoende tijd gekregen om de in Vlare II voorgeschreven milieuvergunningsvoorwaarde na te leven, wat zij nalieten, zodat terecht de verbeurte van een dwangsom wordt gevorderd bij het niet respecteren van het exploitatieverbod. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklagden om hiertoe zo spoedig mogelijk over te gaan. De lange tijd sedert dewelke de beklagden reeds konden overgaan tot regularisatie brengt mee dat er geen

reden is om bij toepassing van artikel 1385*bis*, laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelden pas de dwangsom zullen kunnen verbeuren.

11. Overeenkomstig artikel 4 van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering had de eerste rechter de burgerlijke belangen ambtshalve moeten aanhouden, zelfs bij ontstentenis van burgerlijke partijstelling, gezien de zaak wat die belangen betreft niet in staat van wijzen is. Het behoort zulks alsnog te doen.

**OP DEZE GRONDEN,
het hof, rechtsprekend op tegenspraak**

Gelet op de artikelen hiervoor aangehaald en op de artikelen:

- 50 en 66 van het Strafwetboek,
- 4 van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering,
- 162, 182, 184, 185, 190, 190*ter*, 194, 195, 199, 200, 210, 211 en 211*bis* van het Wetboek van Strafvordering,
- 11 van de Bijzondere Wet van 8 augustus 1980, zoals gewijzigd door artikel 5 van de Bijzondere Wet van 16 juli 1993,
- 1, 3, 5, 6 en 13 van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie, zoals gewijzigd,
- 91 al. 2 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 zoals gewijzigd door artikel 1 van het koninklijk besluit van 23 december 1993,
- 1 van het koninklijk besluit van 11 december 2001,
- 1385*bis* en 1385*ter* van het Gerechtelijk Wetboek,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Verklaart het verzet van de eerste beklagde en de tweede beklagde tegen de beschikkingen van het arrest van 31 mei 2011 ontvankelijk en houdt deze beslissingen van het hof voor niet bestaande, behoudens de beslissing in het bestreden arrest waarbij het hoger beroep van de beide beklagden tegen het vonnis van de correctionele rechtbank te Dendermonde van 23 november 2007 ontvankelijk werd verklaard.

Verklaart het hoger beroep van het openbaar ministerie tegen het vonnis van de correctionele rechtbank van Dendermonde van 23 november 2007 ontvankelijk en opnieuw ten gronde beslissend met eenparige stemmen over de hoger beroepen van de beide beklagden en het openbaar ministerie:

Wijzigd het bestreden vonnis als volgt:

Verbeterd de telastleggingen A.1 en A.2 als hiervoor nader bepaald onder randnummer 3.

Verklaart de telastleggingen A.1, A.2, B en C in hoofde van de eerste beklagde en de tweede beklagde bewezen.

Zegt dat aan de eerste beklagde een proeftijd wordt toegestaan door de uitspraak van de veroordeling met zijn instemming op te schorten voor de duur van drie jaar met ingang van heden, welke opschorting kan worden herroepen zo deze beklagde gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf pleegt dat een veroordeling tot een criminele straf of een correctionele hoofdgevangenisstraf van ten minste één maand tot gevolg heeft gehad.

Zegt dat aan de tweede beklagde een proeftijd wordt toegestaan door de uitspraak van de veroordeling met haar instemming op te schorten voor de duur van drie jaar met ingang van heden, welke opschorting kan worden herroepen zo deze beklagde gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf pleegt dat een veroordeling tot een criminele straf of een correctionele hoofdgevangenisstraf van ten minste één maand tot gevolg heeft gehad.

Beveelt aan de beklagden en over te gaan tot het herstel van de plaats te

nader vermeld in de oorspronkelijke dagvaarding, in de oorspronkelijke toestand binnen een termijn van één jaar, te rekenen vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden, dit door de afbraak van de wederrechtelijk opgetrokken stacaravan, de verwijdering van de geïnstalleerde gastank, het verwijderen van de gegoten betonplaat en het verwijderen van de afbraakmaterialen en herstel van het terrein conform de omliggende terreinen.

Beveelt dat voor het geval dat de plaats niet aldus in de vorige staat wordt hersteld binnen voormelde termijn de stedenbouwkundig inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Wichelen ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen thans is bepaald in artikel 6.1.46 VCRO.

Zegt voor recht dat op vordering van de stedenbouwkundig inspecteur door elke veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 50,00 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden.

Spreekt het verbod uit om de inrichting te die aan de oorsprong van het onder de telastlegging C omschreven milieumisdrijf ligt, te exploiteren gedurende een termijn van één jaar, te rekenen vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal hebben.

Zegt voor recht dat op vordering van het openbaar ministerie door elke veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 25,00 per vastgestelde inbreuk op dit exploitatieverbod.

Veroordeelt de beklagden en hoofdelijk tot de kosten van de procedure op verzet, met inbegrip van de kosten van uitgifte en betekening van het arrest bij verstek, in totaal begroot op € 110,22, het verstek aan hun toedoen te wijten zijnde.

(Kosten betekening en verzet: afschrift arrest dienende tot betekening: 34,20 euro + betekening: 41,00 euro + registratierecht verzetsakte: 25,00 euro = subtotaal: 100,20 euro + 10 % op het geheel: 10,02 euro = totaal: 110,22 euro).

Veroordeelt de beide beklagden hoofdelijk tot de overige kosten in beide aanleggen gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, in het geheel begroot op € 204,44 in eerste aanleg en op € 106,65 in beroep.

(Kosten hoger beroep: afschrift vonnis: 19,95 euro + opstelrecht: 30,00 euro + expeditierecht: 2 x 2,85 euro + dagvaarding 1° en 2° beklagde: 41,00 euro = subtotaal: 96,95 euro + 10 % op het geheel: 9,70 euro = totaal: 106,65 euro).

Veroordeelt de eerste en de tweede beklagde elk tot betaling van de vaste vergoeding van € 31,28.

Houdt de burgerlijke belangen ambtshalve aan.

Dit arrest is: gewezen door het hof van beroep te Gent, zeventiende
correctionele kamer,
samengesteld uit:

- wn. kamervoorzitter, raadsheer;
- raadsheer;
- raadsheer;

en bijgestaan door:

- griffier;

en na ondertekening door voornoemden, uitgesproken in openbare
terechtzing, door de zeventiende correctionele kamer bij het hof van beroep
te Gent, op 4 oktober 2011,

door:

- wn. kamervoorzitter, raadsheer;

in aanwezigheid van het openbaar ministerie:

- substituut-procureur-generaal;

en bijgestaan door: